

менъ отъ самите Коприщенци човѣкъ, за да си поговори съ него за мъртвото тѣло или за нѣкоя друга работа, то Коприщенете, като умни и опитни хора, сѣкога му прашатъ Хаджи Генча. И ето, иде Хаджи Генчо при кадията, разговаря са съ него, много говори, сладко говори, — говори така, щото кадиятъ почти сѣкога прехапе устната си, и рече: „Окумушъ а дамъ (ученъ човѣкъ), е тоя Хаджи Генчо!“ Повече не знае и що да каже, не намира думи.

Хаджи Генчо е учителъ въ Коприщица: него сѣки познава, като червеното ейце, сѣки го почита и сѣки са бои отъ негова милость — и пѣрвите и послѣдните. Попитай за него даже и Пѣйча слѣпниятъ, — който живѣе при черковата и който въ сѣбота и въ недѣля събира милостиня; а въ другите дни я пропива въ кръчмата, съ една дума, онзи Пѣйчо, който твърде хубаво свири съ гусли и пѣе пѣсни за